

1:26 – 1:39

Jmenuji se Miroslav Höck, narodil jsem se 31.5.1946 v Pardubicích, ale bydlel jsem s rodiči ve vesnici Stolany u Chrudimi

Vypravěč: Jak jste už slyšeli náš pamětník se narodil rok po válce a zároveň v dobu kdy STB potřebovalo pracovníky do JZD. Jedni z těchto lidí byly jeho rodiče, tudíž jako malý kluk zažíval časté půlnoční prohlídky

3:24 – 3:37

Já jsem potom zpětně zjistil že jsem pod polštářkem v té posteli, kde jsem spal jako dítě měl pistoli, kterou našel starší kamarád.

Vypravěč: Zbraň odhodili němečtí vojáci, když utíkali z letiště v Chrudimi

4:15 – 5:09

Nikdo z rodičů o tom nevěděl že to mám tudleto zbraň, že se to nesmělo ani dneska se to nesmí mít nelegálně zbraň tenkrát a když ještě tam jezdili dělat prohlídky u nás tak to bylo nebezpečný. Já ji měl pod polštářem protože to byla moje cennost veliká a aby to nikdo nevěděl tak jsem na ni spal a ten jeden příslušník týdkletý tý skupiny, která tam vyšetřovala, tak přišel a říkal mi že jsem se taky vzbudil samozřejmě tím hlukem a tak a řekl mi jestli mám rád rodiče a chci je ještě někdy vidět tak ať řeknu kam schovávají věci tajný a takový no a já jsem říkal že nic tajného neschováváme a tak si on jako odešel. (když jsou věty zvýrazněné znamená že s největší pravděpodobností je budeme chtít vystříhnout, pokud to bude znít dobře)

Vypravěč: Tuto noc rodiče sice neodvedly, ale později oba skončily ve vězení, tatínek na 6 let, maminka na 2 měsíce. Poté bydlel u příbuzných, hlavně u tety, střídal školy a opouštěl kamarády. Ale na tátu nikdy nezapomněli

7:38 – 8:07

Chodili jsme ho navštěvovat, ale museli jsme dostat povolení zvláštní, a taky se stalo že jsme za ním jeli až na Slovensko a on potom nevím se zprotivil tomu hlídači tam, kterež řek že nám návštěvu nedaj. Takže mi jsme tam vlastně jeli celou noc s maminkou jsme jeli na to Slovensko a přijeli jsme tam a řekli že nás k němu nepustěj a vlastně jsme ho vůbec neviděli.

Vypravěč: Však po těch dlouhých 6 letech které postupně ničily Mirkův psychický stav, se tatínek vrátil a vše se zase začalo zlepšovat. A co by po tom všem chtěl pan Miroslav vzkázat mladým generacím?

73:04 – 73:17

Aby si vážily té svobody, kterou dneska mají i když se to někdy nezdá ale je to úžasná věc, že si můžete o tom svým životě rozhodovat sami přitom předtím to bylo někdo vám ho kontroloval někdo vám ho řídil že jo.

